

Pověst o „Svaté studánce“

Když jdeme z Vlčetína k Šejbu, musíme jít po prašné cestě, existující již mnoho staletí. Po ujití několika set kroků zahneme vpravo na polní cestu a ta nás přivede ke studánce. Okolo je močál. Ve studánce byl nalezen poklad, uložený až do nynějška ve Vlčetíně, v chalupě U Matějků. Tam kdysi žil Pavel, bratr hospodáře.

Vedle žirovnického hřbitova stávala chalupa, jíž se říkalo „Poušt“. Její obyvatel, poustecký, měl na starosti chmelnici, rozprostírající se od Mlýnského rybníka na severozápad. Ve východní části chmelnice byla studánka.

Jednou přišel k „Poušti“ cizinec. Měl sen : zdálo se mu, že vidí studánku a v ní poklad. Ve snu mu bylo řečeno, aby šel a poklad vyzvedl. Zeptal se pousteckého, kde se nachází studánka ze snu, protože musí poklad vyzvednout. Poustecký cizince ubytoval a řekl mu, že druhý den mu studánku ukáže. Přes noc si vše rozmyslel a cizinci ukázal jinou, chmelnickou studánku. Poklad, o kterém mluvil cizinec, chtěl z té pravé studánky vyzvednout sám. Cizinec kopal u studánky ve chmelnici, ale nic nenašel. Zklamáný odjel pryč.

Poustecký po jeho odjezdu šel a v pravé (svaté) studánce poklad opravdu vykopal. Naložil ho na trakař a rozjel se k domovu, „Poušti“. Cesta ale byla vysilující, Poustecký ji nevydržel a zemřel. Další den ho našel Pavel Matějků, poklad vzal a odvezl domů. Tam ho zakopal na zahradě, ani ho neprohlédl. Když byl klid, poklad vykopal a zjistil, že je velký, obsahuje i peníze. Pak poklad opět zakopal a nikomu se o tom nezmínil. Chtěl si ho asi nechat na horší časy. Léta běžela. Pavel zestárnul a jednoho dne ležel na smrtelné posteli. Svoje tajemství si nechtěl vzít do hrobu, proto zavolal rodinu a chtěl jim o tom, kde poklad zakopal, říct. V tu chvíli již nemohl pořádně promluvit, stačil říct jen slovo „poklad“, ukazuje přitom na zahradu. Potom zemřel. Jeho potomci na zahradě kopali, celou ji překopali, ale nic nenašli. Tak tam někde poklad leží zakopán dodnes.

TOLIK POVĚST.

Má pověst něco reálného v sobě? Ano, má. Tak tedy:

Cesta z Vlčetína k Šejbu existuje stále. Polní cestu v původní podobě již nenajdeme, ani Svatou studánku ne. Její pramen z hlubin země vyvěrá stále, ale při melioracích byl zavřen do betonové skruže.

I takzvaná „Poušt“, existovala. Stávala na místě dnešní budovy u hřbitova. Byla to chalupa, kterou zbourali v roce 1898 nebo 1899. Jejími posledními obyvateli

byla rodina Mimrova. Po smrti rodičů se synové Mimrovi odstěhovali do Prahy. Ve starých žirovnických matrikách je příjmení Mimra poměrně časté.

Chmelnice je také reálná. V roce 1599 byl postaven pivovar. K němu náležel i „sladový mlýnec“, tedy budova dnes zvaná mlýnek, č. p. 191. Mlýnec zpracovával chmel, pěstovaný na místě vyvýšeniny nad Mlýnským rybníkem, tedy od budov dnes patřících firmě Pevný, až po současnou čerpací stanici Euro Oil. Je ale možné, že chmelnice se táhla ještě dál. Pivovar byl chmelem soběstačný!

Chmelnická studánka existovala podle pamětníků ještě v době po II. světové válce. Nacházela se na místě, kde dnes stojí benzinová stanice Euro Oil. V současné době ji tedy již nenajdeme. Pokud byla v oblasti chmelnice ještě jiná studánka, nevíme o ní.

A Pavel Matějků ? Rodiny Matějkovy žily ve Vlčetíně např. kolem roku 1830 dvě. Jedna v čísle 10, druhá v čísle 17. Pavel může být skutečnou osobou, ale při zběžném pročitání matrik jsem na něj nenarazil. Jestli opravdu žil, byl by nutný genealogický průzkum rodu.

Tolik realita. A jestli se každý z nás ke „Svaté studánce“, vypraví? To už je na nás...

Milan Morava